

Stacey Marie Brown

MRTVÁ ŘÍŠE

COO
BOO

Přeložila
Veronika Trusová

Mrtvá říše

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Stacey Marie Brown

Mrtvá říše – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Stacey Marie Brown

MRTVÁ ŘÍŠE

COO
BOO

Přeložila Veronika Trusová

DEAD LANDS

Copyright © Stacey Marie Brown, 2021

Translation © Veronika Trusová, 2024

Cover © Adéla Stopka, 2024

Prague silhouette © Shutterstock.com, Yoko Design, 2023

ISBN tištěné verze 978-80-7661-943-2

ISBN e-knihy 978-80-7661-946-3 (1. zveřejnění, 2024) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-7661-947-0 (1. zveřejnění, 2024) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-7661-944-9 (1. zveřejnění, 2024) (ePDF)

*Ti z vás, kdo mě proklínáte, ale vždycky se vrátíte. . .
zkrátka vím, jak se vám to líbí!*

KAPITOLA 1

„Chystá se revoluce, Brexley. A ty nás k ní pomůžes dovést.“

Ta slova mi kroužila hlavou, odrážela se jedno od druhého, až z celé té změti povstal jediný vjem.

Hrůza.

Dýchání mi dělalo potíže. Rozhlížela jsem se po davu převážně neznámých tváří. A i ta jediná, která se mnou byla spřízněná, se mi jevila zvláště cizí. Patřila mému strýci Mykelovi, kterého jsem už jako malá znala jen podle jména. Táta mi tvrdil, že se dal na dráhu zločinu a uprchnul do Prahy krátce po tom, co jsem se narodila.

A teď vedl nechvalně známou skupinu rebelů sídlící v Praze – *Povstat*. Rozhodně naplňovali smysl toho názvu. *Povstat* byla masivní odbojová skupina, která se stavěla proti všem vládcům, z řad fae i lidí, a prohlašovala, že je zapotřebí dosáhnout skutečné změny.

„Jsi jako pojistka granátu.“ Mykel do mě zabodnul svůj temně hnědý pohled. Uhnula jsem očima a hrud' se mi sevřela bolestí. Tak moc se podobal mému otci; dikcí, gestikulací, výškou, černými vlasy i vousy i oříškovou barvou očí. Můj otec Benet byl ovšem o něco rozložitější, snad díky boji a výcviku. Zemřel před pěti lety, během velké bitvy mezi lidmi a fae.

„A dobře znáš oba naše protivníky.“

„C-cože?“ Konečně mi zase začaly fungovat hlasivky a náhle jsem se měla na pozor. Zdálo se, že už je to takovou hezkou tradicí, že mě někdo unese a pak mě chce využít k dosažení vlastních cílů. A já netušila, komu můžu věřit. Jestli někdo takový vůbec je. „O čem to mluvíš?“

Mykel se ušklíbl a začal v těžkých kanadách přecházet sem a tam. „Sleduju tě už dlouho,“ promnul si bradku. „Dokonce jsem se na tebe snažil dohlížet i v Halálházu.“

Střelila jsem pohledem po modrovlasé démonce, která stála kousek ode mě.

„Ty jsi mě hlídala?“ V hrdle mě pálila zrada, ale nedala jsem na sobě nic znát. „Jak jinak,“ potřásla jsem hlavou. Nikdo nic nedělal pro druhé, pokud z toho sám něco neměl. A to jsem si chvíli myslela, že je naše „přátelství“ opravdové. Jenže teď se zdálo, že se se mnou v Halálházu nikdo nepřátelil upřímně.

„Když jsem zjistil, že tě chytili, uvědomil jsem o tom Kek,“ pokývl k ní Mykel. „Měla tě sledovat, ale nenavazovat kontakt. Měla se od tebe držet dál.“

„Jenže já jsem pěkně zlobivá démonka,“ uculila se Kek a prsty si popotáhla konec copu.

Mykel sevřel rty, ale nereagoval.

„Nechápu to.“ V hlavě mi účinkem chloroformu ještě bolestivě tepalo. Byla jsem vyčerpaná jak emočně, tak fyzicky. „Proč s nimi vůbec spolupracuješ? Jsi démon.“

„A jo,“ zatvářila se překvapeně a poklepala si na ret, jako by jí to právě došlo. „To jsem.“

„Tak proč?“ Kůže mě samým podrážděním brněla. „Co ti po jejich boji sakra je?“

„Má mi to být jedno, protože jsem fae?“ povytáhla obočí.

„Má ti to být jedno, protože jsi *démon*,“ odsekla jsem.

Démoni byli nejvyšší vývojová větev. Od pádu zdi, která od-
dělovala Nezemi od naší země, společně vládli temní a světlí
fae na západě bok po boku, nechali staré zvyky daleko za se-
bou a snažili se dosáhnout rovnoprávnosti jak mezi sebou, tak
s lidmi.

Jenže řadě fae se to nelíbilo. Unavovalo je skrývat se před lid-
mi a chtěli jim znovu vládnout, jako tomu bylo dřív, než se za-
čali schovávat. Východní země jen přilévaly olej do ohně sporů
mezi jednotlivými rasami.

Teď, když nad Sjednocenými národy vládl démon, jejich dru-
hu narostli hřebínek a považoval se za nejmocnější. A taky to
tak bohužel bylo. Démonům se schopnostmi mohly rovnat jen
čistokrevné víly, díky čemuž v Budapešti vládl Kilián.

„Za naší myšlenkou stojí mnoho lidí i fae.“ Mykel zvedl ruce,
vstoupil mezi nás a ukázal na skupinu. „Míšenců i čistokrevných.“

Konečně jsem si je prohlédla jednoho po druhém. Byli různě
staří, různých ras a druhů, čistí, špinaví, otrhaní, upravení,
ovšem poznat mezi nimi fae bylo snadné. Éteričtí, nádherní,
dynamičtí a ve formě. Lidé oproti nim vypadali daleko použitěji
a měli řadu nedokonalostí. Někteří měli šedé vlasy, jiní vrásky.
A míšence prakticky nešlo poznat.

Proto byli tak nenávidění? Lidé na ně žárlili a fae jim nevěřili?
U osob smíšené krve se nedalo odhadnout, na čí straně stojí
a kdo vlastně jsou.

Čím déle jsem byla pryč z Leopoldova, tím praštěnější se mi
to zdálo. Copak jsme všichni prostě nechtěli být šťastní? Žít
v klidu a míru?

Zaletěla jsem pohledem k blondýně, která mi před pár hodi-
nami přišlápla krk, a k muži stojícímu vedle ní, jemuž po mém
kopanci zůstala černomodrá podlitina kolem nosu a pod okem.

Zamračili se na mě.

No, tihle o život v míru asi nestáli.

Mykel mezi námi přešel pohledem.

„Omlouvám se za to, jak jsme na tebe naběhli. Neměl jsem jinou možnost, jak tě sem dostat.“

„Co takhle se zdvořile zeptat?“ založila jsem si ruce na prsou a snažila jsem se stát rovně, ačkoli se mi vyčerpáním motala hlava.

Mykel se uchechtнул. „Copak bys s nimi šla dobrovolně?“

Ne, to teda nešla.

„Stopař a Lea říkali, že ses bránila jako ďas,“ ukázal na dvojici, která na mě v Budapešti zaútočila a která mě stále propichovala nepříjemnými pohledy. „Já je varoval.“

„Jen si to představte,“ zvedla jsem hlavu. „A to jsem byla zraněná, sama, a ještě mi na obličej pláclí hadr nasáklý chloroformem.“

„Já vám to říkala... přežila Hry.“ Kek pohodila copy a mrkla na mě. „Nenechá se sebrat jen tak. Bojovala s *legendou*,“ povytáhla obočí. „Varovala jsem vás, že budete potřebovat víc než pět lidí.“

Přimhouřila jsem na ni oči. To kvůli Kek se jich na mě vrhlo deset naráz?

„Na obyčejného člověka by jich pět stačilo,“ odušil Mykel a naklonil hlavu ke straně, přesně jako to dělával můj otec, když věděl, že si vymýšlím.

Uhnula jsem pohledem a přesunula jsem váhu z nohy na nohu, přičemž jsem se trochu zamotala.

„Bude se tady s vámi dohadovat, dokud nepadne únavou,“ pokývla Kek. „Tvrdohlavá je na to dost.“

„To má po otci,“ potřásl Mykel hlavou a přestal mě tak zkoumatě pozorovat. „Určitě jsi hladová a unavená.“

To jsem byla, ale spánek jsem si teď nemohla dovolit.

Mykel to na mně musel vidět, takže navrhl: „Tak pojď aspoň ke mně do kanceláře. Řekl bych, že si máme hodně co povídat, má drahá neteři.“

Mé mlčení si vyložil jako souhlas a ucouvl.

„Stopaři, Ino, Kudlo, Sabotéře.“ Z davu vystoupili dva muži a dvě ženy, které jsem znala jako své únosce. „Premiér s manželkou mají za hodinu schůzi se členy vlády. Sledujte je.“

Všichni čtyři přikývli a ihned zamířili ven.

„To nedovedla Ina přijít s lepším krycím jménem?“ Pozorovala jsem odcházející čtveřici.

„Ina je zkratka od Lavina.“ Mykel na mě pohlédl a povytáhl obočí. „Rozdrtí každého, kdo jí stojí v cestě.“

„Vážně?“ odfrkla jsem si posměšně. „U mě se tedy moc nevyznamovala.“

„Varoval jsem je, aby na tebe byli opatrní. Nechtěl jsem, aby ti ublížili,“ odpověděl Mykel a konečně se otočil na podpatku. „Pojď za mnou,“ přikázal mi a vyšel z místnosti.

„Být tebou, jdu za ním,“ pokývla na mě Kek.

Pohlédla jsem na ni a ve tváři se mi odrážely smíšené emoce.

„Později budeš mít spoustu času na to, abys mi nakopala ten můj démonický pevný zadek.“ Pak se uculila. „Možná si to i nechám líbit.“

Její drzost obrušovala hrany mého hněvu, což mě o to víc rozzlobilo.

Ale poučila jsem se z toho. Každý ode mě něco chtěl. Nebyla jsem člověk, jen zboží. Nesměla jsem se přestat hlídat.

Neexistoval nikdo, komu bych mohla věřit.

Následovala jsem Mykela do chodby a v patách se mi drželi dva strážní. Snažila jsem se vnímat kašdický detail. Nebyla tu okna. Podél betonových zdí se táhlo vodovodní potrubí a pod stropem vytvářely elektrické kabely hotovou dálnici. Žárovky osvětlovaly okolí mihotajícím se světlem, ale nemohly zahnat paniku z pobytu v podzemí, která mi tlačila na páteř a svírala mi hrudník jako obrovská pěst. Naštěstí, nebo spíš bohužel, jsem byla natolik fyzicky i duševně vyčerpaná, že mi na paniku nezbyvala energie.

Po pobytu v Halálházu mě bude hrůza z podzemí jímat už navždy.

V široké hale jsem se cestou vyhýbala ostatním a mezitím jsem obdivovala velikost jejich základny. Vypadalo to tady podobně jako v Sarkisově sídle, ale podle toho, co jsem viděla, byl Povstat tak desetkrát větší a bzučel každodenními činnostmi.

Chodby připomínaly rušné ulici a ve všech místnostech někdo byl. Viděla jsem něco, co musely být třídy, kanceláře a tělocvičny. Ty jsme už minuli čtyři. Prošli jsme také kolem malé kavárny, rozlehlé jídelny s kuchyní, ošetrovny, lékárny i obchodu s potravinami. Bylo to úplné podzemní město. Život jím proudil, jako by tu byl od samého počátku, ale současně se zdálo, že jsou všichni kdykoli připraveni zvednout se a odejít. Nad obchody nebyly žádné nápisy, všechny stánky se zdály být vyrobené ve spěchu, v kancelářích nebylo nic kromě židlí a stolů.

Mykel nastoupil do výtahu, jeho ochránci mě nacpali za ním a dveře se za námi zavřely. Všimla jsem si, že na výtah čekalo několik dalších lidí, ale nikdo s námi nenastoupil.

„Obyčejní lidé ti nejsou dost dobří?“ podívala jsem se na strýce, ale jeho tvář byla bezvýrazná. Druhý ze strážných zmáčkl tlačítko posledního patra.

„Ve výtahu na mě zaútočil někdo, o kom jsem se domníval, že je na naší straně. Mučením jsme zjistili, že to byl špion. Po tom incidentu jsme museli změnit bezpečnostní protokol.“ Hleděl kupředu a jako hlas zněl nezúčastněně. „Tady nejde o ego, ale o ochranu šéfa Povstatu. Beze mě by se to tady rozpadlo.“

Založila jsem si ruce na prsou a zahleděla se na špičky bot.

„Ubytovny jsou úplně dole. Patro, kde jsme teď byli, se jmenuje *falu*.“ *Věsnice*. „Moje kancelář a bezpečnostní sekce jsou v nejvyšším patře.“

Sotva jsme vyjeli nahoru a dveře výtahu se otevřely, přepadl mě pocit, jako by mi někdo na záda naložil tucet cihel, a opustily mě i poslední zbytky energie.

„Sakra!“ Mykel a jeho ochránci mě zachytili, protože se mi podlomily nohy a do krku mi vystoupala žluč. „Brexley?“

Nechtěla jsem nic jiného než zavřít oči a spát. Bylo mi, jako by mi někdo do končetin vлил olovo.

„Jsem v pohodě.“ Přinutila jsem nohy k poslušnosti a přidržela jsem se zábradlí ve výtahu, aby se mi přestala motat hlava. „To bude tím chloroformem.“

Mykel mi podal ruku. „Pomůžu ti.“

„Ne.“ Byl to sice můj strýc, ale vůbec jsem ho neznala. A navíc mě můj opatrovník za ta léta naučil nikdy nedávat najevo slabost. A nikomu nevěřit.

„Jsem v pohodě.“ Odkašlala jsem si a narovnal jsem záda. „Jen se mi trochu zamotala hlava.“

Chtělo se mi zvracet. Chtělo se mi brečet. A hrozně moc se mi chtělo spát. Místo toho jsem ale zvedla hlavu, vyšla z výtahu a snažila jsem se překonat mdloby.

Co se to se mnou sakra dělo?

Moje vyčerpání bylo skoro hmatatelné, jako by ze mě stovky chtivých úst vysávaly energii a ohlodávaly mě na kost. Zatvrdila jsem se proti tomu, odhodlaná nedat najevo slabost.

Mykel mě dovedl k sobě do kanceláře, kterou představoval stůl a tři židle. Co jsem viděla, nebyly tu žádné skříně ani police. Bylo to zkrátka místo, které by mohl rychle opustit, kdyby byl odhalen, a nepřítel by tu nenašel nic cenného. Vůbec jsem nepochybovala o tom, že všechny důležité doklady byly uloženy v nějakém kufříku nebo jiném pouzdru, které mohl prostě popadnout a běžet.

„Prosím,“ Mykel ukázal na židli na druhé straně stolu. „Posad' se.“ Pak se obrátil k jednomu ze strážných. „Oskare, dones prosím Brexley čaj a něco k jídlu.“

„Ano, pane.“

„Jsem v pohodě,“ odpověděla jsem automaticky. Svezla jsem se na židli a nohy se mi roztřáslly.

Mykel mě ignoroval a pokynul strážným, aby vyrazili. Když za nimi zapadly dveře, chvíli si mě prohlížel a v očích se mu zračil smutek.

„Tak moc se mu podobáš,“ potřásl hlavou. „Ale barvu očí a půvab jsi zdědila po matce.“ Mykelovy oči měly stejnou medovou barvu jako tátovy.

„Ty jsi ji znal?“ Mandlový tvar očí byl dědictvím po otcových ruských předcích, ale barvu duhovek, tak temnou, že šlo stěží rozeznat zorničky, jsem měla po ní.

„Jen z fotky, kterou u sebe nosíval tvůj otec.“

Táta u sebe nosíval matčinu rozmazanou fotku, v kapse na srdci. Dívala jsem se na ni celé hodiny a snažila jsem se najít něco, co máme společného. Ale fotka byla příliš stará a vyfocená z příliš velké dálky na to, aby na ní byly vidět detaily. Otec o ní

mluvil jen neurčitě. A zdálo se, že byla velkou neznámou i pro jeho rodinu a přátele.

„No, vidět *tebe* bylo asi jako kopanec do břicha,“ zavrčela jsem, než jsem si to stačila promyslet. Vyčerpání zkrátka udělalo svoje.

Mykel sebou škubl, ale přikývl. „To si dokážu představit.“

Posbírala jsem všechnu sílu, kterou jsem v sobě našla, a naklonila jsem se k němu.

„Je mi jasné, že jsi mě neunesl, protože bys usoudil, že po pěti letech je vhodná chvíle na to začít si hrát na strýce chudáčka sirotka.“ Plácla jsem dlaněmi o stehna. „Takže nechme těch keců a prozrad' mi, proč jsem tady a jak mě chceš využít.“

„Využít tě?“

„Stejně jako ostatní před tebou,“ naklonila jsem hlavu ke straně. „Ty budeš sotva jiný. Ostatně jsi to před chvílí sám řekl.“

Opřel se. V očích se mu objevilo pobavení a koutky úst mu pod plnovousem zacukaly. „Upřímně a rovnou k věci,“ pokývnul.

„V naší situaci si nic jiného ani dovolit nemůžeme.“

Mykel povytáhl obočí a pak polkl.

„Rozhodně jsi dcera svého otce.“ Poklepal si prstem na ret. „Benet si taky nepotrपěl na řeči, raději jednal. My Kováčové to máme v rodině, ale já se musel naučit ovládat. Nedostal bych se tak daleko, pokud bych si nejprve nezjistil o nepříteli vše, co šlo, a nepromyslel si každý možný výsledek.“

Proto Andris s otcem tak dobře fungovali ve dvojici. Jeden rozvrhl plány, další je vykonal.

„Snažíš se ve mně číst?“ zeptala jsem se.

„Stejně jako ty ve mně.“ Položil si ruce na opěrky. „Jak jsi správně podotkla, nenechal jsem tě sem přivést proto, že bych se konečně cítil připravený na výchovu dospělého dítěte.“

„A proč ne? Na nočník už chodit umím a tak vůbec.“

Mykel se ušklíbnul. „Sarkasmus. Tak ten jsi po Kovácsových nezdědila.“

Měl pravdu. Otec byl hodný a schopný, ale vlastně neměl smysl pro humor. Většinu času byl spíš vážný a rezervovaný. Možná to bylo jeho prací, ztrátou mé matky nebo mnou, ale málokdy se smál nebo žertoval.

„K věci, Mykeli.“

„Tak mi smíš říkat jen, když jsme sami,“ prudce se narovnal. „Jinak jsem *Kapitán*.“

Chápala jsem to. Pokud by se jeho jméno dostalo mimo tyto zdi, byl by to konec. Andris to měl stejně.

„Po výbuchu v Halálházu jsem tě ztratil z dohledu. Kek si byla jistá, že jsi přežila, ale chvíli mi trvalo, než jsem tě zase našel. Vystopoval. Domníval jsem se, že je konec, když ses vrátila do LOS. Domů. Ale to byla moje chyba. Znovu jsi zmizela a najednou ses vynořila na místě, kde jsem tě vůbec nečekal. Začal jsem zase doufat.“

Udržovala jsem si neutrální výraz a nehodlala jsem mu říct nic, co by už nevěděl. Netušila jsem, komu tady můžu věřit.

„Mezi Sarkisovou armádou.“ Zabubnoval prsty o kov židle. „Kterou vede nejlepší přítel tvého otce, jenž nafingoval vlastní smrt, protože se zamiloval do fae a sám se stal odbojářem.“

Ani jsem se nehnula a mlčela jsem. Pokud bych si měla vybrat mezi svými dvěma „strýci“, měla jsem jasno.

„Opatrnost,“ přikývnul. „To je dobrá vlastnost.“

Ticho.

„Jsme sice pokrevně příbuzní, ale to ještě neznamená, že bych ti mohl věřit,“ narovnal se v křesle. „Vím o tvém pobytu u Kiliána, vládce fae.“

Po krku se mi do tváře vtilo horko, ale přinutila jsem se ne-reagovat.

„Vyrostla jsi v LOS, přežila Halálház, byla jsi v Kiliánově paláci.“

„A k čemu by ti cokoli z toho bylo tady v Praze?“

Setkali jsme se pohledem.

„Pokud zasáhneme Budapešť, Praha bude trpět také. Tohle město z velké části žije z dovozu od vás, lidí i fae. Zbraně, magické drogy, obchod s lidmi.“

„Dost pochybuju, že to, co vím já, by je mohlo položit.“

„Musíš se na to podívat v širším kontextu. Když usekneš ruku, která je krmí, oslabíš je. Zaseješ mezi ně zoufalství. A zatímco budeme kousek po kousku osekávat jejich moc, budeme pracovat na skutečném plánu.“

„Což je?“

Ozvalo se zaťukání na dveře a dovnitř vstoupil prošedivělý muž s tácem v rukou.

„Čaj, Kapitáne?“ Položil na stůl podnos s chlebičky, sušenkami a čajovou konvičkou.

„Děkuji, Oskare,“ pokývnul a sledoval, jak muž zase rychle odchází.

Ukázal na jídlo. „Najez se, prosím. Potřebuješ energii.“

Odmítnout by byla hloupost, sotva jsem se udržela vsedě a mohla se hýbat. Vzala jsem si sušenku a nacpala si ji do pusy. Byla suchá a bez chuti, ale pocit sladkosti na jazyku byl příjemný. Slupla jsem ještě další dvě, než jsem zase zvedla hlavu k Mykelovi.

„V čem spočívá skutečný plán?“

Dveře se znovu otevřely, ale tentokrát vešla Kek.

„Kapitáne?“

„Kek, odved' Brexley...“

„X,“ přerušila jsem ho a vypůjčila jsem si přezdívkou, kterou mi dala Birdie. Taky jsem tady nechtěla používat vlastní jméno.

„X,“ přikývnul Mykel. „Doved' ji na ubytovnu. Potřebuje si odpočinout. Pokoj 418 je volný.“

„A je hned naproti mému,“ povytáhla Kek jedno modré obočí. „Bude legrace.“

Propouštěl mě.

Zvedla jsem se ze židle, popadla jsem jeden chlebiček a zahleděla se na svého znovunalezeného strýce.

„Předpokládám, že mi neřekneš, v čem ten tvůj plán spočívá,“ podotkla jsem.

„To právo sis ještě nezasloužila. Ten, kdo mě napadl ve výtahu, býval moje pravá ruka. Nemůžu si dovolit takový *luxus*, že bych jen tak kdekomu věřil, ani když jde o vlastní neteř. A hlavně ne, když tě tak dlouho vychovával Ištván.“

Tomu jsem rozuměla a respektovala jsem to.

Zamířila jsem ke dveřím, ale než jsem vyšla, ještě mě zastavil.

„Až přijde čas, pochopíš svou roli.“ Věnoval mi upřený pohled a pak pokývnul na Kek. „Vítej v Povstatu. Nezklamej mě.“

S těmi slovy Kek přibouchla dveře a já v tu chvíli zadoufala, že mi on splní totéž.

Sušenky a chlebiček mi zřejmě pomohly zvýšit hladinu cukru v krvi, protože když jsme se s Kek výtahem spustily do hlubin základny, začala jsem se cítit lépe. Tíha pomalu ustupovala a to podivné hryzáni také. Konečně jsem se mohla pořádně nadechnout a přestaly se mi třást nohy.

Když jsme dojely až dolů, démonka vystoupila z výtahu a vyrazila vpřed, aniž se ohlédla.

„Tak pojď, jehňátko. Drž tempo,“ zapředla. Tentokrát jsem cítila moc a svůdnost obsažené v jejím hlase. V Halálházu moc fae blokovali, aby nemohli svůj dar použít k očarování strážných a útěku. Ani tak to pro lidi nebylo fér, i bez svých schopností nás démoni mnohonásobně převyšovali.

Instinkty mě tenkrát varovaly, že bych neměla důvěřovat démonovi, i když se mi ostatní lidé snažili ublížit, ale po pár týdnech jsem začala věřit, že si mě opravdu oblíbila.

Měla jsem raději věřit instinktům.

„Teď si na mě začneš dávat bacha?“ vrhla po mně přes rameno temně modrý pohled. Barva jejích očí značila, že patří mezi velmi mocné demony, ale ne mezi ty nejmocnější. Ať už by je měla modré, červené, žluté, nebo třeba svítivě zelené, stejně byla silnější než já.

„Vždycky jsem si na tebe dávala bacha,“ odsekla jsem a vystoupila jsem z výtahu. „A teď i vím, že jsem měla proč.“

Stiskla plné rty k sobě a zase se otočila kupředu. Na někoho tak malého byla velmi rychlá a já musela pohnout.

„Tady je televizní a herní místnost,“ mávla rukou na sál, kolem kterého jsme procházely. Zahlédla jsem podomácku vyrobený stůl na ping-pong, kulečnick, opotřebované gauče a police plné knih a deskových her. Na jedné ze stěn viselo prostěradlo jako improvizované promítací plátno a na druhé byla přimontovaná televize se sbírkou starých filmů na policiče pod ní. Ve skříňkách na poslední stěně bylo jídlo, pití a další hry.

Opět nic, co by tu v případě útěku nemohli nechat.

Údivem mi spadla brada, když jsem si všimla několika dětí okolo pěti šesti let, které hrály deskovky, stavěly si z kostek nebo si vybarvovaly.

„Jsou tady děti?“ vykulila jsem oči na smějící se a pištící skupinku hrající si na babu.

„Co by ne?“ Kek se zastavila vedle mě ve dveřích do herny a zadívala se na děti. „Je tu hodně rodin. Většina z těch děček se tady narodila. Pro starší máme nahoře dokonce školu,“ mávla rukou jejich směrem. „Ačkoli já osobně nechápu, proč by si někdo pořizoval něco, co generuje tolik nepořádku, otravnosti a hluku. Tfu,“ otřásla se. „Jenže boj za svobodu je náš život, ne jenom koníček na víkendy. Tohle je náš domov,“ dodala a pak se vydala dál.

„Koupelny jsou sdílené. Na deset pokojů připadá jeden záchod,“ ukázala ke společným umývárnam. „Někteří si připlácí za soukromé koupelny, ale je jich jen málo a jsou jen u rodinných pokojů. A musí se na ně čekat celé roky, takže to ani nezkoušej.“

„Ani jsem to neměla v plánu.“ Přidala jsem do kroku, když Kek zahrнула za roh do další chodby. „Jak dlouho tady jste? Jak to, že vás ještě nikdo neodhalil?“

„Kapitán to tady postavil asi před deseti lety a od té doby se mu daří nás držet v bezpečí,“ odpověděla Kek a znovu zahrнула. „Dělá, co může, abychom zůstali neviditelní, používá různá matoucí zaklínadla a ochranné bariéry. Tohle je naše hlavní základna, ale máme ještě několik zabezpečených domů přímo v hlavním městě, když tam musíme, což mate vojáky premiéra Leona, když se nás snaží najít. Pomalu nás hledají už i ve vlastním zadku. Hele, už jsme tady – čtyři sta osmnáct.“ Kek se zastavila přede dveřmi, které se nijak nelišily od všech ostatních. „Záchody jsou tamhle na konci chodby,“ ukázala na velké dveře asi tři pokoje od nás. „Je tam o něco větší soukromí než v Halálházu, ale dej si pozor, se sexem je to tam naopak ještě horší.“

Strčila do dveří mého nového pokoje.

Byl malinký a skoro úplně stejný jako ten u Sarkise. Byla tam postel, noční stolek a u nohou stolu bedna na věci, jen byl jednolůžkový a i ten základní nábytek se sem sotva vešel. Stejně jako v předchozím pokoji jsem měla na posteli připravené oblečení a základní kosmetiku.

„Máš štěstí, že se uvolnil. Za jednolůžáky se tady zabíjí.“ Kek se opřela o rám dveří. „To je asi holt ta výhoda, když jsi Kapitánova neteř.“

Kousla jsem se do rtu. Rozhodně jsem nestála o žádné výhody jen proto, že jsem s někým příbuzná. Ačkoli se nezdálo, že by mi Mykel chtěl nějaké dopřát.

„Je skoro půl sedmé. Večeře se vydává v jídelně od šesti do osmi, snídaně taky od šesti do osmi a oběd není, záleží na tobě, co si dáš z nějakého stánku nebo kavárny.“

Půl sedmé? Od chvíle, kdy mě unesli, uběhl skoro celý den. V Budapešti muselo být už pozdě odpoledne, když mě sebrali. Vlákem nebo autem cesta mezi oběma městy trvala tak sedm hodin. Já musela být mimo takových dvanáct.

Bál se o mě Ash? Vrátil se už Warwick? Hledali mě?

Potrásla jsem hlavou, abych rozptýlila ty vlezlé myšlenky.

„Nemám moc hlad.“ Nestála jsem o společnost. Potřebovala jsem se vyspat z účinků chloroformu, který mi ještě koloval v žilách, a zítra se dát do kupy.

Plácla jsem sebou na rozvrzanou postel a promnula jsem si čelo. Cítila jsem, že se na mě Kek dívá.

„V Halálházu. . . jsem na tebe měla dohlížet,“ řekla a zatáhla si za modrý cop, „ne se s tebou přátelit.“

Podívala jsem se na ni a nevěděla jsem, jak reagovat.

„To, co jsem ti řekla, byla pravda. Mám problém se s někým přátelit, nebo prostě vycházet s lidmi. Ale s tebou je to jiné.“

Uhnula pohledem. Odkášala si, narovнала se, a rázem se vrátila k povýšeneckému a blazeovanému chování, na které jsem byla zvyklá. „Ostatně, nijak mi nevadilo tě hlídat.“ Přejela mě pohledem a povytáhla obočí. Neodpověděla jsem. „Kdyby se ti v noci stýskalo nebo ses bála a chtěla se *přitulit*, jsem hned v pokoji naproti,“ mrkla, pak vyšla ven a zabouchla za sebou dveře.

Odfrkla jsem si a promnula jsem si obličej. Okolní ticho mi jítřilo nervy a hrud' mi svíral nepřijemný pocit.

Ještě včera ráno jsem se probudila u Ashe a po dlouhé době jsem cítila bezpečí a naději. A to potom, co Warwick s mým tělem provedl dosud netušené věci, ačkoli mi vlastně jen umyl vlasy. Teď jsem se ocitla sama a v defenzivě, v cizí zemi, za zdmi tajemného Povstatu, kde mě nikdo nenajde a který vedl můj pokrevní strýc.

Za posledních dvacet čtyři hodin se toho tolik událo – vlastně za posledních pár měsíců – že to moje hlava měla problém po-brat. Loni na jaře jsem ještě seděla na střeše LOS a v životě by mě nenapadlo, že skončím zrovna tady.

Plácla jsem sebou zpět na prořídly polštář a cítila jsem se naprosto osaměle. Přišla jsem o domov, o kluka, kterého jsem celý život milovala, nejlepšího kamaráda i o všechno, čemu jsem kdy věřila. Ani Hannu už jsem neměla.

Kek, Zander, Lynx, vlastně Ling, i Warwick na mě dohlíželi, protože to dostali rozkazem. Ani jeden to se mnou nemyslel upřímně. A ten, kdo mi ublížil nejvíc, byl ten, před kým jsem se měla mít nejvíc na pozoru.

Warwick mě už jednou zradil, ale tentokrát se to zdálo horší – v hlavě mi ulpěl rozmazaný obraz jeho s krásnou ženou a chlapečkem po boku. Dítě mělo stejné černé vlasy jako on. Vypadali tak šťastně a spokojeně.

Má syna.

Má rodinu.

Neobtěžovala jsem se svlékat ani si sundávat boty, jen jsem se stočila do klubíčka a hrudí mi otřásala bolest.

Sama v tom chladném, neznámém pokoji jsem se nechala zaplavit vši agoníí, až mi nakonec ztěžkla víčka a já odplula do tmy.

KAPITOLA 2

„Kovářcová?“ Zvuk mého jména připomínal skřípění štěrku, pronikal do mě s každou slabikou až na kost. „Kovářcová!“

V hrudi se mi vzedmul vztek a zoufalství a marně jsem se snažila najít majitele onoho hlasu.

Moje ústa se ovšem naprosto odmítala otevřít, nemohla jsem vůbec pohnout nobama a obklopovala mě úplná tma. Snažila jsem se bránit proti neviditelným poutům.

„Jsem tady!“ křičela jsem v duchu, ale nic ze mě nevyšlo.

„Sakra, ozvi se, Kovářcová.“

Házela jsem sebou a rvala se a vzrůstala ve mně panika, když mě tma poutala pevněji a pevněji.

„Ko-vá-cso-vá,“ ozvalo se z dálky, jako by odcházel.

„Ne! Jsem tady!“ snažila jsem se křiknout, ale nevydala jsem ani hlásku.

„Brexley. . .“ Byl to spíš jen šepot, poslední slabá nitka, poslední šance.

Z brdla se mi vydral vzlyk a naposledy jsem se pokusila vyprostit, jenže mě něco chytilo za nobu a já v brůze poblédla dolů.

Kolem kotníků mě držely desítky kostnatých prstů. Ze všech směrů se ke mně blížili kostlivci a sáпали se po mně, rozdírali mi kůži, chytili mě, plazili se ze svých hrobů a pokoušeli se mě stáhnout zpět s nimi.

Zaječela jsem.

Vystřelila jsem do sedu a lapala jsem po dechu. Hrůzou se mi svírala ramena a páteř. Čelo a záda jsem měla mokrá potem a dýchala jsem mělce a ztěžka.

Rozhlédla jsem se po malé místnosti. Světlo žárovky ozařovalo každyčický roh, panika snu se mě pořád držela jako klíště.

Rychle se mi znovu načetly vzpomínky a rázem mi došlo, kde jsem.

Povstat.

Byla jsem v Praze. Na základně odboje vedeného mým strýcem Mykelem.

Dýchala jsem pomalu a snažila jsem se uklidnit splašené srdce. Po zádech mi ještě přebíhal mráz, jak se ve mně usídlila vzpomínka na ten sen, a bylo mi jasné, že znovu neusnu.

Se zamručením jsem se posunula na posteli. Trochu mě bolela hlava. Prohrabala jsem se oblečením, které mi tu nechali, vzala jsem vše potřebné a kosmetiku a vyrazila jsem do umývárny. Sprchy a záchody byly samostatné a dlaždičky a pult čisté. Nepáchl tu chlor a výkaly jako v Halálházu, ale jako v každé jiné koupelně bez oken zde byla cítit plíseň, držící se ve stěnách a zákrutech potrubí.

Pár ranních ptáčat už bylo vzhůru, ale v umývárkách bylo ještě ticho a klid. Rychle jsem se osprchovala a oblékla se, mokré vlasy jsem si stáhla do vysokého culíku a zamířila jsem do druhého patra, kde už nějaký muž rozkládal svůj stánek s kávou a já ho okamžitě přepadla, aby mi jeden kelímek vydal.

„Sedmdesát korun.“ Natáhnul ke mně pravou ruku v okamžiku, kdy se káva konečně dotkla mých rtů. Zamrkala jsem.

„Cože?“

„Za kávu se platí,“ zamračil se. Nepoznala jsem, jestli byl člověk, fae nebo smíšené krve. Byl hezký, celkem mladý, ale kolem očí se mu už dělaly vrásky a působil pěkně nabručeně.

„J-já nemám peníze.“ Do tváří se mi vlila horkost, když jsem si uvědomila, jak moc mě celé mé dětství rozmazlovali. S Cadenem jsme nikdy za nic nemuseli platit, ani za jídlo nebo oblečení. Všechno se to prostě napsalo Ištvánovi na účet. V Leopoldově jste peníze nezahlédli, všechny nákupy zboží se odehrávaly mimo jeho zdi, jako nějaké ošklivé tajemství. Slyšela jsem, že spousta vysoko postavených obyvatel nadělala takovou sekeru, že budou Ištvánovi až do smrti dlužní. O což nejspíš přesně stál.

„Nemůžeš si něco jen tak vzít a ani za to nezaplatit, nebo aspoň za něco nevyměnit,“ zvýšil hlas a ošklivě se zamračil na to, že jsem se už napíla. „Odkud ses vzala, ženská? Věci nejsou zadarmo.“

„Já to platím.“ Zezadu se kolem mě protáhla svalnatá ruka a podala prodavači bankovku. Trhla jsem hlavou a ohlédla jsem se.

Usmíval se na mě tak hezký kluk, až mě to přinutilo polknout. Měl na sobě tmavé kapsáče a triko, musel mít přes metr osmdesát, zjevně byl v kondici a měl karamelové vlasy a sytě zelené oči. Kolem jednoho oka měl podlitinu, jako by se nedávno porval. Byl hladce oholený, měl ostře řezanou bradu a uprostřed čolíček a připomínal superhrdinu, kterého jsem kdysi viděla v jednom starém americkém filmu,

„D-díky.“ Odkáslala jsem si, ačkoli mě na kůži ještě pálil pocit studu a vlastní rozmazlenosti. „Vrátím ti to.“ Ucouvla jsem.

„V pohodě,“ znovu se zakřenil a předvedl tak svůj zářivý chrup, načež vzdálenost mezi námi zase zmenšil. „Taky si jednu vezmu, Jane.“

Stánkař připravil další kávu a zamračeně mu ji podal.

„Nic si z něj nedělej,“ pokývl krasavec na Jana. „Posledních čtyřicet let je nějaký protivný.“

Jan cosi zavrčel, což ho jenom rozesmálo. Pak na mě mrknul, abych ho následovala.

„Měl to nechat plavat, když ví, kdo jsi.“

„Jako že jsem kapitánova neteř? Páni, moje nepotická pověst mě předchází.“

Zasmál se a jeho smích byl současně lehký a hluboký.

„No,“ pokrčil rameny, „a taky proto, že jsi tady nová a dokázala bys mu nakopat prdel za asi tak tři vteřiny.“

Povytáhla jsem obočí a usrkla jsem si kávy. „A to víš jak?“

„Protože,“ zastavil se ve dveřích do tělocvičny, uculil se a zapíchnul prst do podlitiny pod okem, „jsi mi udělala tohle.“

Zarazila jsem se s kelímkem u úst.

„Byl jsem v týmu, který tě měl přivést. Máš slušný pravý hák a do břicha jsem ji od tebe dostal taky.“

Zamrkala jsem a nebyla jsem si jistá, co bych měla odpovědět. „To je mi líto?“

„Ale není,“ uchechtнул se, jako bychom byli dávní přátelé. „A ani by nemělo. Udělalo to na mě fakt dojem.“

„Dík.“ Sklopila jsem oči, protože jsem pořád nevěděla, co říct. Bylo mi sympatické, že mi to nevyčítal, a já jemu vlastně taky ne.

„Jsem Lukas, mimochodem, ale říkají mi Luk.“ Podal mi ruku.

„Brexley –“ zarazila jsem se a pak jsem si to rozmyslela. „Ale říkej mi X.“

„X.“ Potřásl mi rukou a pobaveně na mě mrknul. „Vlastně jsem doufal, že na tebe narazím. Chtěl jsem si zvednout ego odvetou,“ pokývnul k žíněnkám. „Jsi pro?“

Po tváři se mi rozlil úsměv. Ať jsem se ocitla kdekoli, tělocvična byla jediné místo, kde jsem se cítila dobře. Jako doma.

Někomu by se to mohlo zdát zvláštní, ale boj byl něco, co jsem uměla a nad čím jsem mohla mít kontrolu. A fakt, že to tentokrát nebylo na život a na smrt, byl rozhodně bonus.

„Jasná věc.“ Poslala jsem tam ještě jednu dávku kofeinu a zadoufala jsem, že rychle zabere. Pořád jsem se necítila nejlépe a neměla jsem moc energie, ale takové rozehrívací kolo pro zábavu bych nikdy neodmítla.

Následovala jsem ho do tělocvičny. Polovina podlahy byla pokrytá žíněnkami, druhé polovině dominovaly staré pneumatiky, železné tyče, použité dělové koule a nejrůznější lana, která sloužila jako tréninkové nářadí. Nijak se to nepodobalo vybavené posilovně v LOS, s posilovacími stroji, činkami a rotopedy. Tohle ovšem působilo daleko realističtěji, mnohem víc to připomínalo pouliční rvačku.

Improvizované a poněkud nefér.

Odložila jsem kelímek s kávou na zem ke stěně a sundala jsem si černou mikinu, kterou jsem měla půjčenou, takže jsem byla jen ve sportovní podprsence, zašlých černých kapsáčích a těžkých černých botách.

„Snažíš se mě rozptylit?“ zeptal se a sjel očima k mému hrudníku. „Myslíš, že mě rozhodí pohled na prsa?“

„No na ty *moje* určitě ne.“ Postavila jsem se k němu čelem. Nikdy jsem neoplývala kyprými tvary, ale po Halálházu už jsem byla jen kost a kůže a na hrudi se mi rýsovala žebra. Sice jsem pomalu nabírala váhu zpět, ale do vlnadné dívky, která zrovna cvičila na druhé straně tělocvičny, jsem pořád měla daleko.

„Jsi si jistý, že o to stojíš?“ Ustoupila jsem do obranného postavení a začali jsme kolem sebe kroužit a hodnotit svého

protivníka. On si můj styl boje pamatoval, ale já jeho vůbec. „Už tak máš dost křehké ego. Abys pak náhodou nešel plakat za maminkou.“

Odfrknul si. „Tak to jsem neudělal od doby, kdy mi bylo osm, a matka odešla od mého otce, aby dělala děvku premiérovi.“

Věděla jsem, že Leonova mladá manželka zemřela pár let po svatbě, a že si brzo našel milenku, ale to bylo tak všechno. Že by ta ženská byla Lukova matka? Údivem nad jeho nečekanou upřímností jsem se zadržela a to byla chyba.

Luk využil příležitosti a zamířil mi na břicho. Prohnula jsem se a sotva jsem se mu stačila vyhnout. Klouby mě přeci jen zasáhl do boku. Trhla jsem sebou, přesunula pozornost zpět k boji a v duchu jsem si vynadala za tu začátečnickou chybu. Pořád jsem byla zpomalená a unavená.

Kroužili jsme kolem sebe a mně to nedalo. „Je to pravda?“

Ústa se mu stáhla v hořkém úsměvu; jeho mlčení mi jako potvrzení stačilo.

„A to jsi tady?“ Nebyla jsem si jistá, jestli to byla vážně otázka. „Na straně lidí, kteří chtějí Leona svrhnout?“

„No právě.“ Podnikl proti mně výpad. Vyhnula jsem se mu, ale sotva. Frustrovaně jsem se zamračila. V Halálházu jsem se musela rvát nevyspalá, hladová a zmučená, ale i tak jsem byla rychlejší než teď. Kamarádi z LOS vtipkovali, že jsem jako duch. Byla jsem tak rychlá, že mě skoro nebylo vidět.

Jenže dneska jsem si připadala jako lenochod. Tíha, kterou jsem ucítila už včera a která ze mě vysála veškerou energii, se pořád nezvedala.

„Jakmile táta umřel, dal jsem se k Povstatu.“ Provedl úkrok, aby se mi vyhnul. „A až je svrhneme, chci se podívat Sonye do očí, aby věděla, že její syn byl jedním z těch, kdo je dostali.“

Znovu zaútočil a já pochopila, že tím skončila chvíle na klábosení.

Vyhнула jsem se jeho úderu, vykopla jsem a trefila ho do kolene a nakonec ještě do ledvin. Jeho vysoká postava se zakymácela, ale ustál to a vrhnul se po mně. Podrazila jsem mu nohy. Začal padat, popadla jsem ho za ruce a využila jsem setrvačnosti, takže jsem ho s hlasitým zaduněním složila na záda, až zalapal po dechu. Trvalo ale jen okamžik, než se zase vzpamatoval a vyskočil na nohy. Nahrbil se a vyrazil proti mně. Chytil mě kolem pasu a strhnul mě na žíněnku. Pak mě zasedl a ruce mi přišpendlil k zemi. Byl ve formě a měl přes metr osmdesát, ale já bojovala se samotnou legendou a ve Hrách jsem dokázala zabít hned tři protivníky. Tak jak to, že mě tak rychle dostal na záda?

Luk se zrovna samolibě uculil, když jsem si všimla, že do tělocvičny vešel další člověk, nějaký svalovec, který si svlékl bílé triko a zamířil k hrazdě na druhé straně místnosti.

Luk se po něm ohlédl a na okamžik povolil v ostražitosti. Víc jsem ani nepotřebovala.

Trhla jsem paží vzhůru a ke straně, čímž jsem narušila jeho rovnováhu. Zapřela jsem se nohama o zem a využila jsem každé molekuly kofeinu, která mi kolovala žilami, abych vzepjala boky. Luk sebou plácnul na záda jako palačinka a jen zafuněl, když jsem na něm přistála. Zabořila jsem mu loket do krku a cítila jsem, jak mu pod mou kostí poskakuje ohryzek.

„Jak je na tom tvoje ego teď?“ zakřenila jsem se spokojeně.

Popadl mě za boky a hodil se mnou o zem, jako bych nic nevážila. Zadkem jsem tvrdě přistála na žíněnce a Luk se rozchechtal.

„O nic moc líp než tvoje naražená kostrč.“

„Blbče.“

Znovu se uchechtнул a pak se se zasténáním začal škrábat na nohy a mnul si bok v místě, kam jsem ho trefila. „Máš pěknou páru.“

„Nevychovali mě jen k tomu, abych si hrála s panenkami,“ ušklíbla jsem se.

Podal mi ruku a pomohl mi vstát.

„Takhle si člověk po ránu hezky rozproudí krev,“ odpověděl, zakroužil rameny a poodstoupil. Bylo to sotva znatelné, ale všimla jsem si, že pohledem zaletěl k chlapíkovi, který kousek od nás cvičil. Otočila jsem se, abych si svalovce prohlédla, a zjistila jsem, že je to Stopař. Jeden z těch, kdo mě unesli. Ten, kterého jsem nakopla do obličeje.

Obrátila jsem se zpět k Lukovi a čekala jsem, že uvidím testosteron v akci, že mezi nimi možná bude trocha závisti nebo rivality. Ale v jeho pohledu nebylo po nenávisti ani památky.

Dívala jsem se na Luka a ruce jsem si založila na prsou.

„Proč mám pocit, že tebe by nerozptýlil pohled na ničí prsa?“ Znovu jsem se ohlédla na Stopaře, kterému se při každém přitážení k hrazdě napjaly svaly pod opálenou kůží. Byl mladý, hezký a měl tělo, ze kterého by se většina lidí zbláznila. „Je dost sexy.“

Luk si odfrknul. „Překvapuje tě to?“

„Trochu,“ odpověděla jsem na rovinu. Nebylo to jen tím, kde jsem vyrůstala. Samozřejmě jsme věděli, že i v Leopoldově žijí gayové a lesby. Dokonce jsem za ta léta pár lidí nachytala in flagranti i v LOS, vojáky i šlechtu, ale nikdy se o tom nemluvilo. Nevěřili jsme drbům. Prostě to neexistovalo. Kostlivci zůstávali hezky ve skříni.

Ale byla jsem překvapená i proto, že Lukas neodpovídal stereotypnímu obrazu gaye. Byl sexy, mužný, hotový superhrdina.

„No, tak já jsem přímo nejhorší z nejhorších. Nejen, že jsem na chlapy, ještě jsem kříženec.“ Sebral z police dva ručníky, jeden z nich mi hodil a druhým si otřel zátylek a obličej. „Jsem to, čemu lidští zastánci čisté krve říkají trojice zvrácenosti. Gay, kříženec, a ještě k tomu liberál,“ rozmáchl odevzdaně ruce.

„Za mě je to šťastná trojka,“ pokrčila jsem rameny a otřela jsem si pot, který mi v čúrcích stékal po hrudi.

„Vážně?“ uculil se.

„Jsi liberální, snažíš se, aby svět byl lepším místem, jsi zatraceně sexy, ale nemusím se bát, že bys po mně vyjel.“ Zasněně jsem si povzddechla. „Myslím, že jsem právě našla muže svých snů. Jsi si jistý, že by sis mě nechtěl vzít?“

Luk se uchechtнул.

„Nevadilo by ti, kdybych si do postele přivedl další chlapy?“

„Ani v nejmenším.“

Ještě se třásl smíchy, když mě paží objal kolem ramen.

„Myslím, že jsem právě našel ženu svých snů. Otec konečně může odpočívat v pokoji.“

„Nevzal to dobře?“ pohlédla jsem na něj. Měla jsem pocit, že si jsme rázem hodně blízcí. Znali jsme se sotva hodinu a už teď jsem si s ním rozuměla víc než s většinou lidí, se kterými jsem vyrůstala v LOS.

Luk pokrčil rameny a pustil mě. „O to nešlo. Teda, řekl bych, že to věděl, ale nikdy jsme o tom nemluvili. Sám byl člověk a dobře věděl, jak těžké to jako smíšené děcko mám. A nechtěl, abych to měl ještě těžší, víš?“

„Jasně,“ přikývla jsem, protože jsem dobře věděla, jak tenhle svět umí být krutý. Fae sice také měli předsudky vůči křížencům, ale vaše pohlaví a sexuální orientace jim byly volné. Obec-

ně vzato byli otevření sexu s muži i ženami – což se upjatým lidem hnusilo.

Otec mi vyprávěl o době, kdy tohle všechno bylo jinak – kdy vládla větší svoboda a přijetí v tom, kým jste byli, koho jste milovali nebo si vzali. Pak ale padla zeď mezi světy a lidé se schovali zpět do stínů a navrátili se ke starému puritánství a upjatosti, čímž se jen stali vzteklejšími a krutějšími. Bylo hrozně snadné někoho odsoudit a zničit, nenávidět spíš než milovat. Všichni jsme se neustále ohlíželi přes rameno, protože se nikomu nedalo věřit.

„Moment.“ Zmateně jsem naklonila hlavu ke straně a přimhouřila jsem oči. „Tvůj otec byl člověk?“ To by znamenalo, že jeho matka byla fae. A stala se milenkou premiéra. *Člověka*. Člověka, který společně s Ištvánem bojoval proti fae. „Nechápu to.“

„Tak to jsme dva,“ podrbal se na nose. „Na čistotě krve zřejmě záleží jen u chudých lidí. Ví se o ní, že je víla, a navíc staré krve, ale nemluví se o tom, a když už, tak jedině aby dokázali, že otec vůči fae nemůže být zaujatý. Jak by mohl, když s jednou z nich spí. Společně vydláždí cestu k míru mezi oběma stranami, ačkoli ve skutečnosti dělá přesný opak.“ Lukův hlas zněl přiškrceně. „Matku a Leona nezajímá nic než moc. Ani fae, ani lidé. Je jim jedno, kdo bude trpět, nebo dokonce zemře, jen když se udrží u moci. Jenže spousta lidí mu ty kecy žere a on z nás zatím dělá extremisty, které je potřeba zastavit a zabít, ačkoli právě my jsme ti, kterým jde o skutečnou rovnoprávnost.“

„No do hajzlu,“ vydechla jsem překvapeně. Na první pohled by vás vůbec nenapadlo, že za sebou má tak pohnutou minulost a tak děsnou rodinu. Představoval přímé spojení s vládcem lidí v Praze a já zase v Budapešti.

A oba jsme se přidali na stranu pokrokářů. Pěkný páreček. Svým způsobem jsme byli spřízněné duše.

Stopař hlasitě zafuněl a seskočil z hrazdy, čímž přitáhl naši pozornost. Na okamžik jsme se setkali pohledem a on se zatvářil otráveně, když si mě všiml. Pak se ale otočil a jal se věnovat těžkým lanům, která začal nadhazovat.

„Pořád ho štve, že jsi ho skolila prvního,“ uculil se Luk tiše.

S odfrknutím jsem si založila ruce na prsou. „Nech mě hádat... nepovažuje ženy za dostatečně vhodné soupeře?“

„Je to člověk,“ štouchnul do mě Luk hravě a rázem tím rozptýlil tíhu předchozího tématu. „Máme svoje chyby.“

„Hej.“ Praštila jsem ho do paže. „Taky jsem člověk,“ odsekla jsem, ale znělo mi to zvláště. Jako by to byla lež.

„Hlavně si myslím, že závidí fae. A snaží se si to vykompenzovat,“ mrknul na mě Luk. „Chce být nejlepší ze všech, i z fae, a jeho ego tomu snad i věří.“

„Má smůlu, že je ta role už zabraná,“ drkla jsem do něj na oplátku.

„Páni, sice s tebou nechci spát, ale řekl bych, že jsem se zamiloval,“ utahoval si ze mě.

„Takže?“ povytáhla jsem obočí a pohledem jsem zaletěla k Stopařovi.

Luk si odfrknul. „Tak ten je tak hetero, jak to jenom jde. A navíc spí s Inou, což ovšem neznamená, že nemůžu snít.“ Vrhнул na mě pohled, který naznačoval, že jen romantické sny to asi nebudou. „I když je to nesnesitelný vůl.“

Jo, no, o těch občas sním taky.

„Nedala by sis snídani?“ Luk mrknul na hodinky a odhodil ručník do koše. „Jídelna zrovna otevřela.“

„To zní dobře. Umírám hladu.“ Napodobila jsem jeho hod.

„Počkat, počkat,“ ozval se ženský hlas a ve dveřích se zjevila Kek. Modré vlasy měla stažené do rozčuchaného uzlu a v ruce držela kouřící kelímek kávy. „Snad jsem právě nezmeškala, jak se spolu válíte na žíněnkách? Celí zpocení a zadýchání. . . Mohli byste to pro mě zopakovat? Ideálně pohyb po pohybu. A bez oblečení.“

Oba jsme se uchechtli a obrátili jsme oči v sloup.

„Ani nemusíte předstírat, že se vám to líbí. Vlastně to tak bude víc sexy.“ Zakroužila prstem a pokusila se nás nahnat zpět k žíněnkám.

„Nechceš si to radši zkusit ty?“ navrhl jí Luk. „Posluž si.“

„Hele, vůbec by mi nevadilo válet se nahá po žíněnkách s ní,“ pokývla mým směrem a pak ho sjela pohledem. „Ani s tebou. . . nebo ideálně s oběma naráz. Ale necvičím. Pro demony je cvičení něco jako zbytečná předehra. A navíc je to v rozporu s mou vírou.“

„Jsi démon, nemůžeš být věřící,“ podotkla jsem.

„Přesně tak!“ Odhrnula si z obličeje pár pramínků, jako by jí vadily. „Stačí, že jsem, kdo jsem. Když narazím na někoho, kdo si zaslouží nakopat prdel, není problém, ale odmítám předstírat rvačku a potit se pro nic za nic.“

„A snídani by sis nedala?“ zeptal se Lukas.

„Co snídani následovanou sexem, krasavče?“ Kek ho pohládila po vypracovaném hrudníku. „Se mnou by sis to ještě rozmyslel.“

„O tom pochybuju.“ Protáhnul se kolem ní a zamířil ke dveřím. „Hrozně bych si dal k snídani párek.“

KAPITOLA 3

Neušli jsme ani deset kroků, když reproduktory na stěnách zapraskaly a rozezněl se z nich čísi hlas. „Pozor! První jednotka ať se okamžitě hlásí na operačním k briefingu. Opakuji, první jednotka k briefingu na operačním.“ Krátké ticho. „Včetně nového člena jednotky, X.“

Z jídelny před námi jsem uslyšela zvýšenou aktivitu, pár lidí vyklusalo ven, i Stopař okamžitě zareagoval, popadl své věci a vyběhl z tělocvičny.

„To jsme my,“ poklepal mi na rameno Luk. „Musíme jít.“

„I já?“

„Jsi snad X, ne?“ To už se Luk otočil a mávl na mě. „Jdeme.“

„Měla bys pohnout, jehňátko,“ pokývla Kek směrem k Lukovi. „Zdá se, že tě čeká první zkouška.“

„Zkouška?“

„Budeš muset prokázat oddanost naší věci,“ houkla na mě Kek přes rameno cestou do jídelny. „Pokus se neumřít. Po vši té energii, kterou jsem musela vydat na to, abych zachránila ten tvůj kostnatý zadek, by to byla vážně škoda.“

„Tak pojď!“ křikl na mě Luk a já se za ním rozběhla. Obavy z toho, co můžu mít před sebou, mi zrychlily pulz.

Lukas zamířil po schodech nahoru místo toho, že by použil výtah. Vyběhli jsme jen jedno patro, ale sotva jsme se ocitli nahore, přepadla mě strašlivá únava a musela jsem se předklonit, abych popadla dech.

Co to k čertu bylo? Co se to se mnou dělo? Bakos nás dvakrát denně nutil vyběhnout pět set schodů. Muselo to být tím chlo-roformem. Měl silné vedlejší účinky. Ale ani tak bych neměla být tak hrozně vyčerpaná.

„Jsi v pohodě?“ ohlédl se Luk.

„Jo, naprosto.“ Překonala jsem tu tíhu a přinutila jsem se k úsměvu.

„Ještě se stihneme najíst, než vyrazíme.“

„Kam jdeme?“

„To se za chvíli dozvíš.“ Hned zahrnul do místnosti a já ho následovala. Byl v ní velký stůl a rozvrzané kovové židle. Na jedné ze stěn bylo stažené promítací plátno, na kterém byla zobrazená detailní mapa něčeho, co vypadalo jako pražské vlakové nádraží.

U stolu už seděli Stopař, Ina, Kudla a Sabotér a pak ještě dva další, které jsem neznala.

Všimla jsem si také Mykela, který na mě kývl, jako by mě chtěl ujistit, že tu vážně mám být.

Já i Luk jsme se posadili. Všichni mlčeli, ale v místnosti panovalo zvláštní vzrušení a napětí.

Strýc přistoupil k čelu stolu, zcela ponořen v roli Kapitána. Půvabná, ale přísně vypadající žena, kterou měl po pravé ruce, mu podala jakousi složku.

„Od zvědě se k nám právě dostala informace, že do Prahy má dorazit velká zásilka zboží. Náš interní kontakt nám sdělil, že ať už je v tom vlaku z Budapešti cokoli, je zásilka natolik důležitá, že ji premiér nechal hlídat svými osobními strážci.“

Vlak z Budapešti? Sevřel se mi žaludek.

„Posledně jsme dorazili na místo příliš pozdě a mým špiónům mezi Leonovými lidmi se nepodařilo zjistit, co převáží, jen, že je to pro něj důležité.“

Jímala mě hrůza, protože jsem měla neodbytný pocit, že vím, co v té zásilce je. Neřekla jsem ale nic. Zaprvé jsem si nebyla stoprocentně jistá, jestli jde právě o ty pilulky, a zadruhé jsem nevěděla, jestli můžu Mykelovi věřit. Nebyl jako Andris. A když by se o nich dozvěděl, co když by se je pokusil použít?

„Kudlo, Sabotére, Leo, Jaku, vás chci u všech východů.“ Mykel ukázal na dva dosud neznámé členy skupiny, otočil se k plátnu a promítl nám plánec budovy nádraží. „Stopaři, Ino, vy na protějším nástupišti vyvoláte nějaké pozdvižení a rozptýlíte je, zatímco Luk a X...“ Znovu mi pohlédl přímo do očí. „Vy dva se pokusíte zásilku ukrást... nebo aspoň zjistit, co v ní je.“

„Ukrást ji?“ Ohromilo mě, že chce, abych se právě já postarala o nejošemetnější část mise. Ne, že by mi to snad nešlo. Krádeže byly můj nejoblíbenější koníček. „Já?“

„Tady se buď naučíš plavat, nebo se utopíš,“ prohlásil chladně. „Nemáme čas tě teď rozmazlovat. Každý den umírají další a další v chudobě a hladu, nebo kvůli tomu, jak se narodili. Hrozí nám válka. Jdeš do toho s námi, nebo ne?“

Rozhlédla jsem se po místnosti plné cizích lidí a v jejich pohledu jsem neviděla ani špetku podpory. Pak jsem ale ucítila, jak mi Luk stiskl nohu, aby mi dal najevo, že je na mé straně. A Luk byl někdo, kdo bojoval proti vlastní matce, protože věřil, že je to pro dobrou věc.

„Jdu.“

Mykelovi se v očích zablesklo cosi podobného pýše a přikývl. Měla jsem pocit, že jsem právě prošla první půlkou testu.

„Vlak má přijet ve dvanáct patnáct na šesté nástupiště.“

To by znamenalo, že z Budapešti vyjel ve tři čtvrtě na pět ráno. Takže to byl právě ten vlak, na který jsem vždy číhala a měla jsem dvě minuty a dvacet vteřin na to, abych ho vykradla.

„Když vyrazíte za dvacet minut a cesta trvá tak hodinu, dorazíte na místo okolo půl dvanácté, takže budete mít spoustu času si to tam prohlédnout, zjistit, kde jsou stráže, východy, a vyhodnotit situaci. Není vyloučené, že vlak nakonec přijede k jinému nástupišti,“ upozornil nás Kapitán. „Vědí všichni, co mají dělat?“

Všichni přikývli a vypadali, jako by na takovou misi vyrazili každý den.

„Dobrá. Během mise nebudete v kontaktu se základnou. Dejte si pozor na portály a na Lapky. Moje kontakty tvrdí, že jsou čím dál tím troufalejší a nebezpečnější a začínají útočit i přes den.“

„Lapkové?“ zeptala jsem se.

„Skupiny nemilosrdných banditů, kteří číhají podél velkých cest a na okrajích čtvrtí pro bohaté, vraždí je a okrádají,“ vysvětlil Mykel. „Jejich život nemá jiný smysl než krást a loupit. Nikomu nejsou věrní, neřadí se k žádné straně.“

To znělo přesně jako budapešští Psi. Nepřekvapovalo mě, že měli svou odnož i tady. Vždycky se vynořili, když bylo nejhůř, aby posbírali drobky, zatímco se bohatí přetahovali o moc. Ištván je neměl za víc než za drobnou nepřijemnost, malou třísku pod kůží. Jenže i malá tříska může zhnisat a změnit se v daleko větší problém, když se o ni nepostaráte rovnou.

„Dobrá. Zlomte vaz,“ pokývl Kapitán a vyšel z místnosti, aniž se na mě podíval. Napadlo mě, že mi věří víc, než jsem si původně myslela. Neměl v plánu vodit mě za ručičku.

Bud' plaveš, nebo se utopíš.